

Sygn. Akt I C 285/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Muszko - Adamczak
Protokolant:	stażysta Marta Charchuła

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa S. G., W. G.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o stwierdzenie nieważności umowy i zapłatę

1. powództwo oddać;
2. odstępuje od obciążania powodów obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej.

SSO Monika Muszko - Adamczak

Sygn. akt I C 285/17

UZASADNIENIE

Powodowie **S. G. i W. G.** wnieśli o stwierdzenie nieważności umowy kredytu mieszkaniowego (...) nr (...) z dnia 20 września 2007 r. a na wypadek nieuwzględnienia powyższego żądania, ewentualnie o uznanie bezskuteczności postanowień zawartych w umowie kredytu mieszkaniowego (...) z dnia 20 września 2007 r. - tj. § 2 ust. 1 w zw. z § 5 pkt. 1, 3 i 4 oraz § 13 ust. 7 oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kwoty 67.191,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagali się także zasądzenia od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podali, że chcąc zawrzeć z pozwanym umowę kredytu mieszkaniowego w złotych zostali namówieni na zawarcie kredytu wyrażonego we frankach szwajcarskich. Kredyt ten był w ich ocenie jedynie pozornie kredytem walutowym, a w rzeczywistości był kredytem złotówkowym. Wypłacono im bowiem kwotę w złotych, raty także spłacali w złotych. Nie mogli indywidualnie negocjować warunków umowy, a pozwana jednostronnie ustalała kurs waluty. Powodowie wnieśli również roszczenie ewentualne, wnosząc o uznanie poszczególnych postanowień umowy za bezskuteczne. Wyliczona przez powodów kwota wynika z porównania dotychczas spłaconych rat kredytu a sumy jaka powinna zostać spłacona gdyby kredyt był złotówkowy.

Pozwany (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu opłaty skarbowej od złożonych dokumentów pełnomocnictw, według norm przepisanych.

Wskazała, że strony zawarły umowę o kredyt denominowany do franka szwajcarskiego a umowa kredytu nie ma charakteru złotówkowego. Powodowie zostali poinformowani o ryzyku walutowym i nie skorzystali z kredytu złotówkowego co wynika z oświadczenia powodów zawartego we wniosku kredytowym. Zakwestionowała także stanowisko, aby umowa była nieważna w całości bądź też aby zawierała klauzule abuzywne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małżonkowie S. G. i W. G. 12 września 2007 roku złożyli w oddziale pozwanego w K. wniosek kredytowy. W okresie tym w ofercie Banku znajdowały się zarówno kredyty w PLN, jak i w innych walutach wymienialnych niż CHF. Podczas negocjacji kredytowych powodowie zrezygnowali z kredytu w PLN i zdecydowali się na zaciągnięcie zobowiązania kredytowego w CHF. Głównym motywem decyzji Kredytobiorców o wyborze kredytu denominowanego w CHF była niższa - w porównaniu z kredytem w walucie rodzimej - złotowa wartość miesięcznej raty kredytu udzielonego w walucie CHF. Odnośnie kredytu złotówkowego powodowie zostali poinformowani, że nie mają zdolności kredytowej na żadaną kwotę. Powodowie nie występowali o kredyt złotówkowy, ani w innej walucie w żadnym innym banku, nie sprawdzali ofert innych banków co do kredytów w różnych walutach.

We Wniosku kredytowym (k 295-298) powodowie określili jakiego rodzaju kredytu oczekują od pozwanego. W szczególności na str. 1 wniosku (ostatni wers od dołu) jako walutę kredytu wskazali franka szwajcarskiego (CHF). Na str. 3 wniosku kredytowego wskazali, że kwota uzyskana z Umowy kredytu przeznaczona ma zostać na kupno lokalu mieszkalnego, przy czym cena tej nieruchomości określona została w złotych na kwotę 210.000 PLN.

Przepisy obowiązujące powszechnie w dacie składania wniosku i zawierania Umowy kredytu nie nakładały na banki obowiązku świadczenia usług doradczych na rzecz klientów. Pomimo tego, że na Banku nie ciążyły obowiązki w tym zakresie, pozwany zapewnił aby przez zawarciem Umowy kredytu Kredytobiorcom wyjaśniono istotę i mechanizm kredytu denominowanego w walucie obcej oraz różnice między kredytem złotowym, a denominowanym w walucie obcej. Kredytobiorcy zostali jednocześnie poinformowani o ryzykach, jakie wiążą się z tego rodzaju zobowiązaniami, tj. o ryzyku wynikającym ze zmian kursu waluty kredytu (ryzyku walutowym) oraz ryzyku stopy procentowej. Okoliczności te potwierdzili składając oświadczenie we Wniosku kredytowym (pkt 9 str. 4 Wniosku), w ramach którego stwierdzili oni, że:

- a) nie skorzystali z przedstawionej im w pierwszej kolejności przez Bank oferty kredytu w PLN,
- b) dokonali wyboru oferty kredytu w walucie wymienialnej mając pełną świadomość ryzyka związanego z kredytami zaciąganyymi w walucie wymienialnej polegającego na tym, iż w przypadku wzrostu kursu walut podwyższeniu ulega zarówno rata spłaty, jak i kwota zadłużenia wyrażone w walucie polskiej,
- c) zostali poinformowani o ryzyku zmiany stóp procentowych polegającym na tym, że w przypadku wzrostu stawki referencyjnej podwyższeniu ulega oprocentowanie kredytu, które spowoduje wzrost raty,
- d) poniosą ryzyko zmiany kursów walut oraz zmiany stóp procentowych,
- e) zostali także poinformowani, że w przypadku kredytu udzielanego w walucie wymienialnej w rozliczeniach między klientami a Bankiem stosuje się kursy ustalone przez (...) S.A., które zamieszczane są w publikowanej przez powoda Tabeli kursów.

W dniu 20 września 2007 roku powodowie zawarli z pozwaną umowę kredytu na zakup spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w K. (dowód: Umowa kredytu wraz z wyciągiem z taryfy opłat i prowizji k 24-37). Umowa kredytu przewidywała udzielenie kredytu w kwocie 92.193,27 CHF. Zawierając ją

powodowie potwierdzili fakt zapoznania się z ryzykami związanymi z tego rodzaju umową (por. § 30 Umowy kredytu), a także z zasadami rozliczeń w ramach Umowy kredytu.

Niezależnie od informacji zawartych w Umowie kredytu i Wniosku kredytowym, w pozwanym Banku od 1 lipca 2006 r. obowiązywała osobna pisemna informacja o ryzyku stopy procentowej oraz ryzyku walutowym dla kredytobiorców. Mianowicie broszura: „Dla kredytobiorców zaciągających kredyty hipoteczne: Informacja o ryzyku kursowym i ryzyku stopy procentowej - według zaleceń (...), która to Rekomendacja weszła w życie w lipcu 2006 r. W ww. broszurach przedstawiono m.in. informację o tym, w jakich przypadkach przy wykonywaniu umowy kredytu zastosowanie znajduje kurs kupna, a kiedy stosowany jest kurs sprzedaży. Zawarto też informacje o tym, że ich zastosowanie stanowi dodatkowy koszt kredytu. Przedstawiono historię wahań kursów waluty od stycznia 2000 r. do czerwca 2006 r. wskazując na „wysoki stopień zmienności kursów”. Wskazano, że „Biorąc pod uwagę znaczące wahania kursów walutowych obserwowanych w ostatnich latach kształtowanie się wysokości rat, w przypadku kredytów walutowych obarczone jest niepewnością”. Wskazano również, że: „Bank informuje o kosztach i ryzykach związanych z ofertą kredytu walutowego i złotowego. Wskazano równocześnie, że bank, doradca kredytowy czy pośrednik nie podejmie za klienta decyzji, ani nie ponosi za niego odpowiedzialności. Pozostaniemy z umową kredytu, zgodnie z którą kolejne dwadzieścia lat albo i dłużej będziemy spłacać kapitał i odsetki. Przeszłe trendy mogą pomóc w podjęciu decyzji dotyczącej wyboru oferty kredytowej, nie stanowią jednak żadnej gwarancji na przyszłość w kwestii kształtowania się sytuacji na rynku”. W dalszej części broszury przedstawiono symulacje modelowe obrazujące wpływ zmian oprocentowania kredytu i kursu waluty, w której kredyt został udzielony na wysokość miesięcznych rat kapitałowo-odsetkowych, bazując na różnicach pomiędzy maksymalnym i minimalnym kursem oraz stopą procentową z ostatnich 12 miesięcy. Porównano kredyty złote oraz kredyty w CHF. W przypadku kredytów w CHF, przedstawiono symulację wzrostu raty w aż pięciu wariantach, a przy skrajnym wariacie wzrost raty wynosił 40% (wzrost wysokości raty z 960 PLN do 1340 PLN). Broszura przedstawiła też symulację dodatkową wskazując, że w przypadku wzrostu kursu CHF/PLN z 2,5 do 3, „nastąpi wzrost kapitału do spłaty” (początkowo 150.000 PLN, po wzroście kursu: 180.000 PLN). W broszurze opisano również, czym jest ryzyko stopy procentowej oraz przedstawiono historię zmian stóp procentowych dla różnych walut, przede wszystkim: stóp procentowych dla PLN (WIBOR 3M), CHF (LIBOR 3M CHF), EUR (EURIBOR 3M) oraz USD (LIBOR 3M USD).

Uzgodniony przez strony Umowy kredytu cel kredytowania wpływał na ustalenia dotyczące zasad wypłaty kredytu, w tym na walutę, w jakiej kredyt był lub mógł być wypłacany. Strony uzgodniły, iż wypłata kredytu na finansowanie zobowiązań w kraju następować będzie w złotych polskich (§ 3 i § 5 ust. 3 pkt 2 Umowy kredytu). W innych przypadkach możliwe było dokonanie wypłaty kredytu bezpośrednio w walucie kredytu (§ 3 i § 5 ust. 3 pkt 1 Umowy kredytu). Dlatego też w odniesieniu do celu kredytowego w ramach Umowy kredytu - który to cel został określony przez powodów już na etapie Wniosku kredytowego - waluta wydatków musiała być tożsama z walutą wypłaty kredytu (walutą płatności). Kredytobiorca nie wskazywał, że istniała inna możliwość realizacji przez Bank tego zobowiązania, tj. że wydatek w postaci zakupu mieszkania opiewa na walutę inną niż PLN. Przeciwnie, wprost wskazywał, że cenę za ten lokal uścić ma w złotych. Z uwagi na powyższe Bank oddał do dyspozycji środki z tytułu Umowy kredytu w ten sposób, że środki przekazane zostały na rachunek bankowy zbywcy lokalu mieszkalnego, który nabywali powodowie prowadzony w PLN. Co istotne, wszystkie czynności związane z wypłatą kredytu dokonane zostały w dniu 15 października 2007 r. Składając więc dyspozycję uruchomienia kredytu powodowie wiedzieli dokładnie jaka kwota w PLN zostanie przekazana na rzecz zbywcy lokalu mieszkalnego, który powodowie nabywali.

Wraz z Umową kredytu powodowie złożyli szereg oświadczeń, które potwierdzają jednoznacznie, że walutę kredytu stanowi frank szwajcarski. W dokumentach tych mowa wprost o kredycie w kwocie 92.193,27 CHF (k 25).

Powodowie dokonali z Bankiem indywidualnych uzgodnień w zakresie wyboru rachunku do spłaty kredytu wybierając początkowo rachunek oszczędnościowo - kredytowy (ROR) w PLN o numerze (...). Wybór przez powodów rachunku do spłaty kredytu w PLN oznaczał, że spłata kredytu dokonywana była w ten sposób, że powodowie wpłacali środki na rachunek w PLN. Z uwagi na to, że raty kredytu były ratami wyrażonymi w CHF konieczne było przewalutowanie środków wpłacanych na rachunek złotówkowy z PLN na CHF, co odbywało się na podstawie § 13 ust. 7 Umowy kredytu. Natomiast nic nie stało na przeszkodzie aby od początku obowiązywania Umowy kredytu powodowie

korzystali z rachunku w CHF, jako rachunku poprzez który dokonywali będą spłaty kredytu. O tym, czy takie przeliczenie było dokonywane decydowali zatem sami powodowie. W przypadku, gdyby Kredytobiorcy zdecydowali się na spłatę z rachunku walutowego w CHF do przeliczania wysokości rat kredytu (wyrażonych w CHF) nie znajdowałby zastosowania kurs sprzedaży dewiz z Tabeli kursów Banku.

Powodowie zwrócili się o umożliwienie im spłaty kredytu w CHF poprzez rachunek techniczny prowadzony w CHF, jednakże dopiero w toku wykonywania Umowy kredytu, na co Bank wyraził zgodę. W efekcie wniosku powodów zawarty został Aneks nr (...) z dnia 13 marca 2013 r. Zgodnie z postanowieniami tego Aneksu powodowie oraz Bank ustalili, że spłaty rat kredytu będą dokonywane z następujących rachunków o numerze (...) (prowadzonego w walucie kredytu, a więc w CHF) oraz (...) (prowadzonego w walucie polskiej), z zastrzeżeniem, że środki z rachunku prowadzonego w walucie polskiej będą pobierane w przypadku gdy na rachunku prowadzonego w CHF brak jest środków pieniężnych w ilości wystarczającej na spłatę raty (por. § 1 Aneksu nr (...)). Ponadto, zgodnie z treścią § 2 strony ustaliły, że: „Do umowy dodaje się załącznik Zasady ustalania kursów wymiany walut oraz spreadu walutowego w (...) SA, w brzmieniu określonym w załączniku do aneksu”. Powodowie wpłacali raty w CHF jedynie przez krótki okres czasu, gdyż było to nieopłacalne – jak sami stwierdzili różnice kursowe były bardzo niewielkie.

Spłata kredytu odbywała się na podstawie kierowanych do powodów na podstawie § 13 ust. 5 Umowy kredytu zawiadomień o wysokości rat, w których zarówno rata kredytu podlegająca zapłacie, jak i aktualne saldo kredytu wyrażone było we franku szwajcarskim (CHF) a nie w złotych.

/ **Dowody** : umowa kredytu mieszkaniowego z dnia 20 września 2017 roku k.24-34, wnioski o kredyt mieszkaniowy k.295-298, informacja o ryzyku kursowym i ryzyku stopy procentowej k.299-310, załącznik nr 1 do pod procedury wypłaty kredytu albo transzy z dnia 15 października 2007 roku k.311, umowa ramowa k.313-318, pismo z dnia 6 lutego 2006 roku, zawiadomienia o wysokości rat, historia rachunku bankowego powodów k.51-158, harmonogram spłat kredytu k.39-42, aneks nr (...) do umowy kredytu k.345-346, korespondencja przedprocesowa stron k.159-166 k.347-377, deklaracja wystawcy weksla własnego z dnia 20 września 2007r. k.320, umowa o przelew wierzytelności k.321-322, przykładowa umowa kredytu, zeznania świadka: J. B. zapis rozprawy z 6 czerwca 2018 roku k.513, przesłuchanie powoda zapis rozprawy z 10 października 2018 roku k.553-555, przesłuchanie powódki zapis rozprawy z 10 października 2018 roku k.555 – 553/

Ustaleń w zakresie stanu faktycznego przyjętego za podstawę przeprowadzonych rozważań Sąd dokonał kierując się dyrektywami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c., w zakresie w pełni odpowiadającym inicjatywie dowodowej stron i mając na uwadze, że okoliczności faktyczne wynikające z przedstawionych przez strony dokumentów w zasadzie nie były przedmiotem sporu, ani kwestionowania co do autentyczności.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powodów, iż zainteresowani byli oni zaciągnięciem kredytu złotówkowego na spłatę zobowiązań złotówkowych, a kredyt w CHF został im narzucony przez pozwanego pod pretekstem braku zdolności kredytowej dla kredytów złotych. Nie polegają również na prawdzie twierdzenia, iż powodowie niejako zmuszeni zostali do podpisania szeregu dokumentów, w tym samej umowy, bez jakiegokolwiek możliwości negocjacji i zapoznania się z tymi dokumentami. Nie istniały żadne obiektywne przeszkody aby powodowie dokumenty przedstawione przez bank dokładnie przeczytali i przeanalizowali. Nie jest prawdą również, że nie mieli możliwości negocjowania jakiegokolwiek warunków umowy. Możliwość negocjacji kursu przewidywał sam wzorzec umowy. Nie jest też prawdą, że powodowie nie zostali poinformowani przez pozwanego o ryzyku kursowym. Informację taką otrzymali nawet na piśmie. Podkreślenie przy tym wymaga, że przekazana powodom informacja opracowana została w formie przystępnej i zrozumiałej dla osób nie mających wiedzy specjalistycznej.

Sąd oddalił wnioski stron o powołanie biegłego w sprawie albowiem w realiach niniejszej sprawy okoliczności, które miały być przedmiotem dowodzenia nie były istotne dla jej rozpoznania.

Z tych samych względów Sąd oddalił wnioski o przesłuchanie świadka B. M..

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że strony zawarły umowę o kredyt walutowy (dewizowy) tj. taką w której świadczenia stron co do zasady od początku określone zostały w walucie obcej tj. w CHF i mogły być wykonane w CHF, a jakiegokolwiek przeliczenie na złote polskie (lub inną niż PLN i CHF walutę) następowało fakultatywnie wedle wyboru kredytobiorcy. Ustalenia te wynikają z § 2 i 5 umowy, określającego kwotę i walutę kredytu, a także możliwość wypłaty kredytu w walucie polskiej na finansowanie zobowiązań w kraju. Nie polega na prawdzie zarzut powodów, że nie została ustalona kwota kredytu, została ona bowiem jednoznacznie określona w § 2 p. ust. 1 umowy i wynosiła 92 193,27 CHF. Jak wynika zarówno z wniosku o udzielenie kredytu, jak i z samej umowy, zawartej pomiędzy stronami, świadczenia stron wyrażone zostały w CHF i mogły być od początku w takiej walucie wykonane. Na wniosek powodów wypłata kwoty kredytu nastąpiła w złotych polskich, a spłata rat kapitałowo - odsetkowych również następowała w złotych polskich, pomimo możliwości dokonywania spłaty w CHF. Zdaniem powodów, wynikało to z zastosowania we wzorcu umowy klauzul niedozwolonych, a pozwany dokonał przeliczeń wedle arbitralnie ustalonych przez siebie zasad, co wiązać się miało z pokrzywdzeniem powodów jako kredytobiorców. Wykładania umowy, a w zasadzie zastosowanego wzorca umowy, wskazuje jednak, że stanowisko strony powodowej jest błędne. Faktycznie umowa skonstruowana została przy użyciu wzorca przygotowanego przez pozwanego, wzorzec ten jednak przewiduje w przypadku kwestionowanych postanowień umownych różne opcje, pozostawiając kredytobiorcy wybór konkretnego rozwiązania co do waluty uruchomienia kredytu, czy waluty jego spłaty i sposobu dokonywania przeliczeń w wypadku wyboru złotych polskich. Wybór sposobu uruchomienia kredytu leżał zatem po stronie powodów i to oni zdecydowali o wypłacie środków kredytu w PLN na wskazany przez nich rachunek bankowy. Powodowie decydując się na zaciągnięcie kredytu u pozwanego określili jego cel i wskazali rachunek bankowy na który pozwany miał przelać środki uzyskane przez powodów z kredytu. Zarówno cel kredytowania jak i numer rachunku bankowego, na który przelano środki, zostały z indywidualnie uzgodnione z powodami i oczywistym jest, że nie mogły zostać powodom narzucone przez pozwanego.

Uruchomienie kredytu nastąpiło po kursie obowiązującym w dniu uruchomienia kredytu, zaokrąglonym w górę do wartości setnych. W ocenie Sądu pozwany wykazał, iż istniała możliwość negocjowania kursu - wynika to z wzorca umowy, który dopuszcza opcję negocjowania kursu. Skoro powodowie mieli możliwość negocjowania kursu, nie mogą wywodzić, że kurs przeliczeniowy został im arbitralnie narzucony przez pozwanego. Nie można także pomijać faktu, że wzorzec przewidywał jeszcze trzeci wariant - realną możliwość wypłaty kredytu w CHF, czym powodowie z uwagi na cel umowy nie byli zainteresowani.

Podobnie spłata kredytu mogła od początku następować w CHF. To powodowie wybrali inną opcję tj. spłatę w złotych polskich przy wykorzystaniu kursów tabelarycznych stosowanych przez pozwanego z dnia spłaty, co w praktyce oznaczało, że zdecydowali się korzystać z usługi kantorowej świadczonej przez pozwanego.

Istotę klauzul niedozwolonych określa przepis art. 385¹ § 1 k.c., zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Art. 385¹ § 3 precyzuje, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał żadnego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Dokonując oceny spornej umowy należy zauważyć, że ustalenie umowne, iż walutą kredytu jest frank szwajcarski, opisanie wysokości zobowiązanie w CHF i zastrzeżenie iż walutą spłaty kredytu jest CHF stanowią postanowienia określające główne świadczenia stron. Zostały sformułowane jednoznacznie, a tym samym nie mogą być uznane za klauzule niedozwolone (art. 385⁽¹⁾ § 1 zd. 2 k.c.). Żadne okoliczności sprawy nie wskazują, aby powodowie zostali nakłonieni do zawarcia umowy kredytu walutowego poprzez jakiegokolwiek nierzetelne praktyki banku. Wręcz przeciwnie, powodowie sami zdecydowali się na zawarcie umowy kredytowej w takiej formie już w pierwszym banku,

nie porównując ofert innych banków i nie dokonując rozważań w zakresie ewentualnej możliwości wzięcia kredytu w walucie polskiej. Jak wynika z zeznań świadka J. B., powodowie byli poinformowani, że najlepiej brać kredyt w walucie, w której otrzymuje się wynagrodzenie. Tak więc zasadnym było chociażby sprawdzenie w innych bankach możliwości zaciągnięcia kredytu złotówkowego, czego jednak powodowie nie uczynili. W rzeczywistość to powodowie – po powzięciu informacji o możliwości pokrycia swoich zobowiązań złotych kredytem CHF uznali, że rozwiązanie takie jest dla nich bardzo korzystne. Przy zawarciu umowy pozwany udzielił powodom wszelkich informacji i pouczeń dotyczących ryzyka związanego z zaciągnięciem zobowiązania w walucie innej niż PLN, w tym informacji o tzw. spreadzie walutowym i ostrzeżenia, że może on stanowić dodatkowy koszt kredytu. Sam powód zresztą w swoich zeznaniach wskazał, że dokonywał różnych symulacji odnośnie rat kredytu w przypadku zmiany kursu, był więc świadomy, że taka zmiana może nastąpić tym bardziej, że był to kredyt wieloletni.

Sporne postanowienia umowne dotyczące sposobu przeliczania kapitału w dniu uruchomienia kredytu oraz przeliczania rat kapitałowo – odsetkowych w ocenie Sądu również nie noszą cech klauzul niedozwolonych. Postanowienia te co prawda wynikają z wzorca umowy, nie wystarcza to jednak aby uznać je za indywidualnie nieuzgodnione. Przede wszystkim podkreślić należy, że wzorzec w zakresie spornych postanowień zawierał możliwość wyboru różnych opcji. Wybór leżał po stronie powodów. Z całą pewnością nie można zatem uznać, że nie mieli oni żadnego wpływu na treść umowy w zakresie tych postanowień (art. 385¹ § 3 k.c.). W przypadku wypłaty kapitału powodowie mogli wybierać w zasadzie spośród wszystkich praktykowanych na rynku rozwiązań. W przypadku spłat rat kapitałowo-odsetkowych wybierali pomiędzy rozwiązaniem gwarantującym im przeliczenie franka po cenie rynkowej tj. spłatę bezpośrednio w CHF, co wiąże się z koniecznością samodzielnego nabywania waluty, a opcją skorzystania z usługi kantorowej banku. Składane przez powodów wyjaśnienia co do nieznanności treści wzorca umowy nie mogą obciążać pozwanego. Okoliczność, że powodowie działali przy zawarciu spornej umowy jako konsumenci nie zwalnia ich z obowiązku jakiegokolwiek staranności przy prowadzeniu swoich spraw i nie daje podstaw do obarczania kontrahenta skutkami zaniedbań tej staranności.

Odnosząc się do sformułowanego pozwie żądania ustalenia nieważności umowy, Sąd uznał także, że jest ono chybione również z uwagi na brak interesu prawnego po stronie powodów w dokonaniu takiego ustalenia (art. 189 k.p.c.). Umowa została już wykonana przez pozwanego i w znacznej części przez powodów i niewątpliwie na wypadek gdyby była nieważna (co w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ma miejsca) powodom przysługiwałyby dalej idące roszczenia o zapłatę.

Reasumując, Sąd przyjął że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdza zarzutów powodów co do abuzywności postanowień umownych, nie istnieją też przesłanki do ustalenia nieważności umowy w całości lub części. W związku z powyższym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania powodów obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej biorąc pod uwagę ich sytuację zdrowotną i materialną a także z uwagi na to, że w licznych przekazach medialnych pojawiało się wiele głosów wskazujących na możliwość unieważniania tego typu umów i możliwości przeliczania ich na kredyty złote - dlatego powodowie mogli być przekonani o słuszności swoich roszczeń.